

Vilis Liniņš

Kā dai jābūt tautas varai?

(no grāmatas “Pēc Visuma Valdnieka gribas un likumiem”)

Latviešu Tautas Valsts sabiedriski politiskā iekārta

Visumā, tai skaitā uz Zemes, valda Visuma Dieva nemainīgie likumi.

Mūsu, Zemes iedzīvotāju, svēts pienākums ir tos apgūt un pildīt.

Pamattauta veido valsti savu interešu aizstāvībai: Tautas aizsardzībai, vadībai, apgādei, izglītībai. Tautas Valsts sabiedriski politiskai iekārtai jāatbilst Visuma likumiem.

Tie būtu:

1. Vienvadība – pamattautas veidota (skat. nodaļas “Tautas vara reālajā dzīvē” un “Atjaunosim Dieva ieprogrammēto mūsu senču tautas varu”).
2. Valsts kontrolēta un vadīta tirgus ekonomika, ierobežota privātīpašuma iekārta, kur stratēģiskie valsts uzņēmumi, bankas, komunikācijas, masu saziņas līdzekļi, valsts pamatu aizsardzība ir valsts īpašumā un valdījumā.
3. Pilnīgs valsts monopols alkoholiskajiem dzērieniem, tabakas izstrādājumiem, medikamentiem un azartspēlēm.

Visam jāatbilst Tautas Valsts pamatideāliem. Tos sasniedzot, tiek noteikti jauni.

Latviešu Tautas Valsts pamatideāli

1. Nodrošināt stabilu, kāpjošu latviešu pamattautas pieaugumu.
2. Atgūt Latvijas valsts teritoriju 1940. gada robežās.
3. Panākt latviešu tautas īpatsvaru vismaz 75 procentu apmērā no valsts iedzīvotāju skaita.

Tautas varas izcelsme

Viss, kas pilnībā atbilst Visuma Dieva Dabas likumiem, ir mūžīgs un nemainīgs.

Tas, kas neatbilst Visuma Dieva Dabas likumiem, ir salīdzinoši īslaicīgs un uzspiests.

Pašreizējā “demokrātija”, ar kuru plātās demagogi, nezinot tās izcelsmi un mērķus, ir plānota un tiek īstenota, lai radītu haosu un bezatbildību valsts vadībā un citās iestādēs. Tā ir “duļķainu ūdeņu demokrātija”, kurai ar patieso ir maz līdzības. Šo viltus demokrātiju savās savtīgās interesēs ieviesa “no zemes pīšļiem taisītie” – šauru interešu apvienību, partiju pārstāvji. Partiju, kuras pārstāv labi ja vienu procentu no tautas kopskaita. Tuvāk par to – nākamajā nodaļā.

Patiesās tautas varas izcelsme jāmeklē baltu tautās jau laikā pirms pēdējās lielās pasaules pārkārtošanas ar Visuma spēkiem. Baltu tautas dzīvoja saskaņā ar mūžīgajiem Visuma Dieva Dabas likumiem, pēc kuriem arī tagad dzīvo visas dzīvās Dabas radību sabiedrības, tai skaitā arī dažas nepakļautās “mežonīgo” Dabas cilvēku ciltis. Tur mūsdienu pārizglītotajiem “demokrātiem” būtu ko pamācīties.

Kā atzīmē I. Vīks, senbaltu civilizācijas dižos darbus nevarēja sasniegt ne savrupas pirmatnējo kopienu grupas, ne atsevišķas ciltis, bet tikai lieli un spēcīgi valstiski veidojumi.

Mēs nezīnām, kādi bija senbaltu valstiskie veidojumi tik senos laikos. Taču varam domāt, ka baltu civilizācijā pastāvēja tradīciju pēctecība. Arī valsts pārvaldē. Tāpēc aplūkosim jaunākas valstis, no laikiem pēc lielās katastrofas, par kurām ir vairāk ziņu.

Var spriest, ka tautas vara savu augstāko pakāpi sasniedza baltu-āriešu tautu valstīs – Hatijas, Pelasgijas, Poseidonijas, Etrusku u. c. valstu konfederācijās. (Etrusku saikni ar protobaltiem apliecina senā Dieva svēte, piem., Jāņa kulta, ko pārņēma romieši; personu un vietu vārdi, kuriem bieži ir izskaņa -lethia, kā arī viņu senākā saikne ar īliešiem – Trojas iedzīmtajiem (pirmsahaju periodā.)

Piemēram, etrusku pilsētvalstīs valsts iekārtu, lietojot mūsdienu apzīmējumu, var saukt par demokrātisku monarhiju, jo ķēniņi bija tautas velti. Vīriešiem un sievietēm bija vienādas tiesības kļūt par ķēniņiem. Parasti par ķēniņiem ievēlēja t. s. zilkus (priesterus). Salīdzināsim ar mūsu zintniekiem (zīlniekiem)!¹ Ja ievēlētais ķēniņš nebija priesteris, viņam bija jāapprec priesteriene – zintniece, zīlniece, pareģe, dziedniece – īsi sakot – garīgo tradīciju kopēja. Etrūrija bija 12 pilsētvalstu brīvprātīga konfederācija. Kopības pamats bija ikgadējas ķēniņu sanāksmes pavasara saulgrīžos. Tajās tika ievēlēts virspriesteris.

Šeit jāatzīmē, ka zintēšana un pareģošana tolaik piederēja pie visaugstākajām gudrībām pasaulē. Šajā ziņā, starp citu, tiek īpaši izcelta Baltija.

Brēmenes Ādams un Hērodots apliecina, ka uz mūsu zemi ļaudis braukuši izzināt likteni no Spānijas un Grieķijas, turējuši šejieniešus par spēcīgiem burvjiem un zintniekiem. Bet tas iespējams tikai, gadu tūkstošiem cauri neskartas saglabājot senās kopējās baltu civilizācijas garamantas, kas citur tolaik jau bija gājušas zudībā.

Nav pamata apšaubīt, ka arī pirms t. s. “Pēdējā Ledus laikmeta” pašreizējās Latvijas teritorijas iedzīvotājiem bija valstiski veidojumi, likumi un rakstība. Pie dižajiem darbiem pieder lielo svētvietu sistēma Latvijā, kā arī atsevišķi atradumi ar seniem rakstiem un zīmēm. Fotografējot no Kosmosa, ap Pokaiņiem konstatēts mikroviļņu starojuma aplis, kura rādiuss ir

¹ Zīlēšanā etruski plaši lietoja t. s. burtes – kociņus, uz kuru bāzes viņi radīja latīņu alfabētu. Burtes ir arī seno baltu īpašuma zīmes, mūsu senču senākā rakstība.

170 km jeb 108 angļu jūdzes.² Viens no unikāliem atradumiem ir Amatas rakstu jeb Zīmju akmens, kas, neapšaubāmi, satur piktoogrāfiskā raksta simbolus – raksta, ar kuru aizsākās gan Senās Ēģiptes, gan Krētas, gan Šumeras rakstība. Apstrādāti akmeņi, tostarp ar iekaltām zīmēm, atrasti arī Papes ezerā un citur.

Atšķirībā no mūsdienām, senbaltu valstisko veidojumu pārvaldei bija garīgi, nevis materiālas dabas pamati. Par to liecina nozīme, kādu mūsu senči piešķīra dižajām svētvietu sistēmām.

Kā izpētījis I. Vīks, tās bijušas iekļautas vienotajā baltu (atlantu) civilizācijas enerģētiskajā tīklā – visu Zemeslodi aptverošā svētvietu sistēmā. Piemēram, Pokaiņi ir uz viena meridiāna ar Apollona templi Delfu svētvietā (Grieķija). Pokaiņus šķērso arī divas transkontinentālas svētvietu līnijas. Dienvidaustrumu līnija tos saistīja ar seno Šumeru, Ūras pilsētu, bet dienvidrietumu līnija – Saules rieta virziens Ziemassvētkos – veda uz pirmsinku valsts galvaspilsētu Dienvidamerikā – Tiavanako.

² Angļu jūdze – 1,607 km – *Red.*

Tautas vara reālajā dzīvē

Daudzi pazīstami politiķi par mūsdienu pasaulē pastāvošo demokrātiju izsakās negatīvi, tomēr uzsverot, ka pagaidām nekā labāka nav. Tās ir viduvējību maldīgās domas un runas.

Pasaulē pašreiz izplatītā viltus demokrātija ir dažādu cilvēku grupu – partiju, šauru interešu apvienību, diktatūra. Partiju, kuras pārstāv labi ja vienu procentu no tautas kopskaita.

Diemžēl, ļoti vienkāršie Visuma Dieva Dabas likumi praktiski nav izziņāti, jo politikāņiem un baznīckungiem tie nav izdevīgi.

Visuma Dieva Dabā nekur nav vērojama pūļa, bara vai pārprastā “tautas vara”. Dieva valdījumos, t. sk., uz Zemes, ir tikai vienvadība, jo pūļa, bara vai “tautas vara”, kad neviens ne par ko neatbild (slavenā “politiskā atbildība”!), rada tikai daudzveidīgu haosu vai noziedzīgu bezatbildību, kā tas pašreiz ir vērojams lielākajā daļā valstu, arī Latvijā.

Tautas varas ideja it kā ir laba – tauta savu interešu aizstāvēšanai rada valsti, valsts varu. Bet praksē notiek tieši pretējais. Patiesībā tā ir partiju diktatūra, ko nekaunīgi nosauc par tautas varu. Noziedzīgā kārtā tiek izmantota tauta.

Latvijā piecās lielākajās partijās kopā ir labi ja tūkstoš biedru, kas pārstāv pusprocentu iedzīvotāju. Vēlēšanās tauta spiesta izvēlēties tikai mazāko no ļaunumiem, vai arī tās boikotēt. Citas izvēles nav.

Pēc vēlēšanām, kurās uzvar tā partija, kas negodīgā ceļā ir ieguvusi vislielākos līdzekļus, visvairāk mānījusi un šmaukusi savus vēlētājus, sastāda ar saviem partijas biedriem valdību un uz savu pilnvaru laiku turpina izsūkt savus vēlētājus un arī pretiniekus, praktiski, visu tautu. Visvairāk – lētticīgos. Bet šo partiju varas metastāzes paliek vēl ilgi pēc varas zaudēšanas.

Kolektīvā varas partiju īslaicīgā atbildība praksē ir augstākā mērā bezatbildība, varas partiju diktāts, kas noliedz visa veida opozīcijas labās idejas. Notiek varas un opozīcijas savstarpēja apkarošana, kaitniecība uz Tautas Valsts rēķina. Tiek veikta plaša mēroga valsts izlaupīšana, iztirgošana, jo varas partiju darboņi cenšas kļūt bagāti uz Tautas Valsts rēķina, kamēr ir pie teikšanas. Tā rodas zagļi – miljonāri, arī miljardieri.

Tādējādi pašreizējā “tautas vara” (“demokrātija”) visās pasaules valstīs ir slēpts tautas, visvairāk – lētticīgo – apspiešanas, izmantošanas, izsūkšanas mehānisms. Tā ir manipulējama demokrātija – kad pie varas esošajiem tā nav izdevīga, tā tiek atmesta vai veikli apieta. Šeit var minēt labi zināmu piemēru no Latvijas brīvvalsts vēstures. Politiķi, kuriem vēlētāji nebija dāvājuši uzticību, varēja iekļūt Saeimā, uzpērkot mazo partiju deputātus. Parastā takse bija 6000 latu. Šo paņēmieni bija iecienījis Kārlis Ulmanis, un tas netiek smādēts arī mūsdienās.

Netrūkst dažādu paņēmieni “demokrātijas” ierobežošanai vai neievērošanai. Visvienkāršāk ir to aizbildināt ar naudas trūkumu. Palīdz arī dažādi viltīgi “argumenti”. Piemēram, šobrīd praktiski ārpus aktīvo vēlētāju loka nostādīti Latvijas pilsoņi, kurus valsts izstūmusi jaunlaiku trimdā – vergu darbā ārzemēs. Viņu, pasaulē izklīdināto, iespējas nobalsot ir ārkārtīgi mazas. Visa veida finanšu norēķinus mūsdienās var kārtot elektroniski, bet, lūk, balsot – to ne! Nevarot garantēt drošību!

Un kur vēl skandalozā identifikācijas karšu lieta, kas arī sašaurināja 12. Saeimas vēlētāju loku – maza pie varas esošo “kļūmīte”...

Tajā pašā laikā arvien lielākā mērā vēlētāju lokam tiek piepulcināti Latvijas “jaunpilsoņi”...

Jājautā – kas ir šādas “demokrātijas” īstais režisors?

Ļoti reti ietekmīgu partiju izdodas nodibināt un izveidot tālāk godīgiem cilvēkiem, pamattautas pārstāvjiem. Parasti partijas dibina un veido aktīvi demagogi: slinki, melīgi, mantrausīgi, varaskāri pašlabuma meklētāji bastardi. Tāda ir arī viņu valsts vara, kurā nedaudzie pieaicinātie godīgie speciālisti nav spējīgi normāli strādāt, jo visu viņu darbību nosaka negodīgā partijas vadība.

Jo vājāka valsts, jo vairāk partiju. Partijas patiesībā ir strutojoši augoņi uz Tautas Valsts ķermeņa.

Izejot no veselā saprāta, bet, it sevišķi, – no Latvijas valsts reālās politiskās dzīves jau turpat 90 gadu garumā –, redzams, ka daudzpartiju sistēma ir ar skaistiem lozungiem piesegta blēdība. Pēc vēlēšanām, pēc tirgus principa, seko koalīcijas valdību sastādīšana un bezatbildīga darbošanās. Tā ir “izglītotu” ierāvēju darbošanās uz tautas rēķina, kad netiek pienācīgi kārtotas tautas un valsts pamatlietas.

Mūsu valstī visas šīs partiju dzīves negatīvās parādības ar skaidru skatu 20. gs. 20. gados saskatīja arī viens no lielākajiem latviešu patriotiem, Valsts prezidents Jānis Čakste.

Viņa vērtējums: *“Mums nav vēl partiju valstiskā nozīmē .. ir tikai šauras grupas, kas cenšas izmantot valsti personīgās interesēs.”*

Cīnoties pret partiju sistēmas kaitīgajām izpausmēm un kontrolējot konkrētas korumpētas personas visaugstākajos valsts amatos, Čakste arī aizgāja Aizsaulē.

Var jau būt, ka, ja Čakstes dzīvi nebūtu pārtraukusi mīklaina priekšlaicīga nāve, viņam būtu izdevies pat partiju sistēmā ko mainīt uz labu, jo Čakstes tēvs baudīja neapstrīdamu autoritāti. Nepārtraukti viņš norādīja Latvijas partiju līderiem uz attīstīto Rietumvalstu, “veco demokrātiju” pieredzi, ar to izpelnoties viņu naidu.

Pēc Čakstes uzskata, politisko partiju cīņai jānorisinās vienīgi par principiālas dabas jautājumiem, izslēdzot savstarpēju ķengāšanos. Par mērķi jāklūst šķiru interešu taisnīgai saskaņošanai. Laucinieku kūdīšana pret pilsētniekiem, strādnieku – pret rūpniekiem, mazsaimnieku – pret vecsaimniekiem utt. izbeidzama. Čakste uzskatīja, ka no dažādiem pasaules uzskatiem izrietošās domstarpības būtu viegli ietilpināmas ne vairāk kā trijās latviešu politiskajās partijās. Tad tās būtu pietiekoši plašas, lai izvairītos no atsevišķu personu iespaida.

Pēc Čakstes, diemžēl, latviešu tautai līdz pat šai dienai vairs nav bijis šāda kaluma valstsvīra. Bet “partiju tirgus” turpina plaukt uz zelt.

Tāpēc Visuma Dieva likumos ir paredzēta tautas vienvadība (vienvaldība).

Atjaunosim Dieva ieprogrammēto mūsu senču tautas varu – patieso demokrātiju

Tālāk – par patieso tautas varu (demokrātiju), kas, gala rezultātā, ir vienvadība (vienvaldība) un der latviešu tautai, jo atbilst Dieva Dabas likumiem:

1. Neliela tautas daļa, piemēram, pagasta robežās, no vairākiem labi pazīstamiem, pamattautas godīgiem cilvēkiem, kandidātiem, atklātā balsošanā ievēl pagasta Vecāko, kas būs pagasta vienvaldnieks uz noteiktu laiku, pats izvēlēsies sev darba komandu. Līdz ar to tautas vara uz noteiktu laiku izbeidzas.
2. Tā pati tautas daļa, pagasta vai pilsētas robežās, uz to pašu laiku, atklātā balsošanā, no pamattautas ievēl vienu pārstāvi, uzticības personu apriņķa Vecajo sapulcei.
3. Apriņķa, pilsētas Vecajo sapulce uz noteiktu laiku, vēlams, uz 4 gadiem, atklātā balsošanā no pamattautas ievēl apriņķa vai pilsētas Vecāko – priekšnieku, kurš jau kā vienvaldnieks izvēlas sev darbīgu, saliedēties spējīgu darba komandu.
4. Apriņķa vai pilsētas Vecāko amatā apstiprina Valsts Vadonis – Prezidents.
5. Pie reizes apriņķa, pilsētas Vecajo sapulce atklātā balsošanā ievēl labi pārbaudītu, godīgu, nesavtīgu, pietiekoši izglītotu pārstāvi Tautas Valsts Vecajo sapulcei.
6. Pēc apriņķa, pilsētas Vecākā ievēlēšanas apriņķa vai pilsētas Vecajo sapulcei uz noteiktu laiku paliek tikai padomdevēja tiesības.
7. Nacionālās valsts Vecajo sapulce, ievērojot savu vēlēšanu vēlnes un ieteikumus, uz noteiktu laiku, vēlams, uz 5 gadiem, no pamattautas vismaz 3 kandidātiem ievēl Valsts Vadoni – Prezidentu: nesavtīgu, sirdsgodīgu (ar iedzimtu godīgumu), darbaspējīgu, ar dabisku inteliģenci apveltītu savas tautas pārstāvi, ar pilnu viņa biogrāfijas izklāstu uz leju līdz 3. paaudzei un tuvākajiem radurakstiem, kā arī ar viņa īpašumu izklāstu. Valsts Vadonis pats kā vienvaldnieks, ar tautas Vecajo sapulces palīdzību, veido profesionālu darba spējīgu valdību.
8. Līdz ar Tautas Valsts Vadoņa – Prezidenta – ievēlēšanu Tautas Valsts Vecajo sapulcei paliek tikai padomdevēju tiesības, kā arī likumprojektu apspriešanas pienākums, pirms tos apstiprina Valsts Vadonis.
9. Visus Valsts likumus izstrādā Valsts Stratēģiskā plānošanas un likumdošanas pārvalde vai ministrija, kas pakļauta tieši Valsts Vadonim.
10. Valsts Vadonis, konsultējoties ar Valsts Vecajo sapulci, nozīmē valdības vadītāju.
11. Valdības vadītājs sastāda profesionālu valdību, ko apstiprina Valsts Vadonis – Prezidents.

Pēc likumprojektu izskatīšanas Valsts Vecajo sapulcē tos apstiprina vai noraida Valsts Vadonis.

Tikai patiesie, likumīgie Valsts pilsoņi drīkst piedalīties vēlēšanās. Partiju vai citu sabiedrisko organizāciju piedalīšanās vēlēšanās ir aizliegta.

Valsts Vadoņa kandidātiem viņu priekšvēlēšanu samērīgās aktivitātes, pilnīgi vienādi, drīkst apmaksāt tikai no Valsts Kases, bez jebkādiem ziedojumiem, jo tie ir “kukuļi”.

Visu Vecajo sapulču pārstāvju darbs ir goda lieta. Samērīgu atalgojumu viņi saņem tikai par sapulcēs nostrādāto laiku. Tāpat uzturnaudu un ceļa izdevumu kompensāciju.

Piezīme.

Nekādā gadījumā Vecajos, apriņķa-novadu-pilsētu Vecākos – priekšniekos un, it īpaši, Valsts Vadoņa amatā nedrīkst ievēlēt mazoņus (brīvmūrniekus) un ārvalstu specdienestu aģentus, jo viņi, reiz pārdevušies, nekad vairs godīgi nekalpos savai tautai, Tēvzemei.

Visas tautas ievēlētas amatpersonas par bezdarbību, kaitniecību vai amorālu uzvedību ir atsaucamas.

Cits vēlēšanu paveids: Tautas Valsts Vadoni var ievēlēt arī tautas vispārējās vēlēšanās.

Arī apriņķu, novadu, pilsētu Vecākos, pēc konsultācijām ar apriņķu, novadu, pilsētu Vecajo sapulcēm, var nozīmēt Tautas Valsts Vadonis.

Sabiedriskās attiecības sevī ietver:

1. Pamattautas tiesības un pienākumus;
2. pilsoņu pienākumus un tiesības;
3. nepilsoņu pienākumus un tiesības.

Tikai pamattauta veido Tautas Valsts varu. Pārējie ir vairāk vai mazāk īslaicīgi vai ilglaicīgi ciemiņi.

Patiesā demokrātijā pilsoņiem un nepilsoņiem vispirms jābūt pienākumiem pret pamattautu, tās Valsti, zemi, sabiedrību, un tikai tad nāk viņu personīgās cilvēktiesības.